



ארגון יד לבנים
סניף ירושלים



עיריית
ירושלים



טוראי פנינה בן עמי ז"ל

בת מרגלית ואהרון

נולדה בירושלים

בתאריך ה' בטבת תשי"ד, 11/12/1953

התגוררה בירושלים

התגייסה באפריל 1972

שרתה בחיל ההנדסה

נפלה בעת מילוי תפקידה בשירותה

י"ג בחשוון תשל"ד, 8/11/1973

נקברה בהר הרצל

אזור: C חלקה: 1 שורה: 12 קבר: 3

הותירה אחריה הורים, שני אחים וחמש אחיות

בת 20 בנופלה

קורות חיים

פנינה, בת מרגלית ואהרון, נולדה יחד עם אחותה התאומה, ביום ה' בטבת תשי"ד (11.12.1953) בירושלים. היא למדה בבית-הספר היסודי "דוגמה" לבנות בירושלים, ואחרי-כן המשיכה בלימודיה ב"בית אלישבע", במגמה לתפירה ולכלכלת הבית. פנינה הייתה תלמידה טובה ושקדנית. מוריה שבחוה על חריצותה וציינו את הרוח היוצרת שבה. היא הייתה אהובה על מוריה ועל חברותיה. בשנת לימודיה האחרונה החליטה להפסיק את הלימודים והחלה לעבוד. פנינה הייתה חברת הנוער העובד והלומד. אחרי-כן נמנתה עם חברי מועדון בית-הנוער בבקעה. פנינה הייתה חובבת ספורט בעיקר אהבה אתלטיקה קלה ושחייה ואף הוענקה לה תעודת מציל-חובב. היא הרבתה לטייל ואהבה מאוד לרקוד - ריקודי עמים



ארגון יד לבנים
סניף ירושלים



עיריית
ירושלים

ומחולות מודרניים, וכן אהבה לקרוא שירים משל המשוררים האהובים עליה - נתן אלתרמן ודליה רביקוביץ. עם זאת הייתה שובבה ופיקחית ואהבה מעשי קונדס. מטבעה הייתה חזקה ואמיצה, עקשנית ומתמידה. הכל הכירו אותה כעליזה ושמחה, חייכנית וחברותית. אך הייתה לה נפש סוערת וגועשת ולעתים מתלבטת, ואמנם בשעות עצבונה הייתה מסתגרת, עצורה ושקטה, ומעיניה השחורות היה ניבט מבט עגום. היא הקפידה שלא להטריד איש אך סייעה הרבה לזולתה. ישרה הייתה ובעלת מצפון, בת נאמנה ומסורה להוריה.

פנינה גויסה לצה"ל בסוף אפריל שנת 1972 והוצבה לחיל ההנדסה. לאחר הטירונות השתלמה בקורס לפקידות-כתבניות ונשלחה לשרת בסיני. בימי מלחמת יום-הכיפורים סייעה פנינה רבות לחיילי היחידות שיצאו ללחום בחזית. היא העמיסה פגזי תותחים ומרגמות על משאיות ובאחד הלילות נפל פגז על רגלה והיא נפצעה, אך סירבה להפסיק ממלאכתה. ביום י"ד בחשוון תשל"ד (8.11.1973), נפלה פנינה בעת מילוי תפקידה. היא הובאה למנוחת-עולמים בבית-העלמין בהר-הרצל בירושלים. השאירה אחריה אב, אם, שני אחים וחמש אחיות. לאחר מותה הועלתה לדרגת רב-טוראי.

במכתב תנחומים למשפחה השכולה כתב מפקדה: "פנינה שימשה ביחידה בתפקיד אחראי והייתה מסורה לתפקידה. היא הייתה תמיד עליזה ושובבה והשרתה סביבה אווירה של נעימות וחביבות. היא הייתה אהובה מאוד על חברותיה ועל מפקדיה"; ומפקד אחר, מפקדה בימי המלחמה, כתב: "היא לא חסכה כל מאמץ ומילאה את המשימות שהוטלו עליה ביעילות רבה, היו בה יושר ואהבת הבריות".

בחוברת שהוציא לאור הגדוד ששירתה בו, פורסמו רשימות על חללי המלחמה מקרב הגדוד, ובהן רשימה על פנינה.

גשר התורה

ע"פ

ינה' אהרן יצ' אבנר
בית-שם ומס' 1
ה' אהרן א
מ"ג 13138
ינה' אהרן 91131

לכבוד,

יציאת ארץ מצרים - חזקת ה' אהרן יצ' אבנר
ס' אהרן יצ' אבנר

אשר ה' אהרן יצ' אבנר
אשר ה' אהרן יצ' אבנר

אשר ה' אהרן יצ' אבנר
אשר ה' אהרן יצ' אבנר

אשר ה' אהרן יצ' אבנר
אשר ה' אהרן יצ' אבנר

אשר ה' אהרן יצ' אבנר

אשר ה' אהרן יצ' אבנר

אשר ה' אהרן יצ' אבנר

אשר ה' אהרן יצ' אבנר

מ"ג 10893

י"ג



נולדה ב 16.12.53 בישראל
נפלה ביום ה' 8.11.73

פנינה



לפנינה נא להפסיק ולקבץ אהבה
(העיתון) 4/11/77

תהי מנוחתך עדן
יחד עם כל חללי צבא הגנה לישראל

שלום פנינה אחותי
מירי

איך איך לא נזכור
את פנינה'לה שחומת-העור
משך עשרים שנה ריחפת עלי-אדמות
עם חיוך מקסים ופנים סמוקות.
מעולם לא ידענו צער ומכאוב
עד הבשורה הרעה שאת איננה עוד
רצית עוד לחיות ומהחיים ליהנות
אך הגורל קטע ולקח ממך את כל השאיפות
מדוע פנינה'לה? למה עזבת אותנו
הרי רק צער וכאב עמוק השארת לנו
לא! אין אנו מסוגלים לסבול
את העובדה שאת איננה עוד.
פנינה'לה את הלכת מאיתנו מבלי לומר שלום
היה זה ממש כמו — חלום.
מילים אלו שמעת פעם,
כן פנינה'לה מהשיר שכתבתי על צוללת דקר
את זוכרת?
אך את לא ידעת שגם כך זה יוכר
פנינה'לה הכל שקט ומתוח
כי רק את ידעת לשנות מצב-רוח.
רק את יכולת לרפא צער וכאב
רק את הצעירה וטובת-הלב.
לא הספקת לפתוח לעולם עיניך
וכבר פשטו מעליך את חיך.
פנינה'לה אנו כולנו מאמינים באמונה שלמה
כי בשמים תיזכה נשמתך הצעירה והתמימה
ליפתור את כל שאיפותיך וחלומותיך
שרצית במשך כל עשרים שנות חיך.
נוחי על משכבך בשלווה ובשלום
מי יתן וזה רק חלום
שנעלמו מאיתנו לפתע-פתאום.
ובאחד הימים תשובי אלינו חזרה
אותה פנינה יפה טובה וצעירה.

אחותי שאיננה — פנינה

הבל הבלים, אמרה קהלת
 אין חדש תחת השמש!!
 אני — לא אמרתי!!
 ההבל הבלים הוא
 כי צעירים ילכו לדרכם
 ללא אומר — ללא חלומות שהתגשמו
 ללא תקוות שהתממשו??
 ההבל הבלים הוא
 כי לא נותר מהיקר לך
 כי אם, תמונות, צללים, זכרונות — ומילים??
 ההבל הבלים הוא
 הכאב מפלח הבטן —
 הנשמה המעונה
 המצפון השואג חמס??
 ההבל הבלים הוא
 ראות את אבי המשפחה
 שפוף, רכון, ראשו בין ידי
 וכתפיו רוטטות מבכי
 קורע נפש??
 כלום פיק הברכיים, חולשת הכאב
 למראה זה אינם חדשים??
 ההבל הבלים הוא
 דמות אמי אכולת הצער, לבושת
 השחורים, בכיה המחלחל בגרונה
 ואינו פורץ??
 הלא חדש תחת השמש הוא
 השקט בביתנו
 דממת הכאב — דממת הזעקה??
 האין חדש תחת השמש הוא
 כי השמש כוחה בל עמה לרפא
 כאב, והירוק והפורח מכאיב
 מתמיד??
 האין חדש תחת השמש הוא

באשר שאון החיים סוער מתמיד
 ושאון הכאב לא נשמע בלתי אם
 פנימה??
 הבל הבלים אמרה קהלת
 אני את נפשי לא ידעתי

שושנה ^ -

פנינה

כפנינים היו 20 שנותייך
 הלכת מאיתנו בראשית חייך
 צעירה חייכנית, אמיצה, ומתונה
 ואנו יושבים ומביטים בתמונה.

זוכר אני איך פגזים העמסת
 זוכר אני איך לחברייך עזרת
 וכשהעם היה נתון בעיצומה של מלחמה
 נקטפת והלכת מעל פני האדמה.

נכתב לזכרה של פנינה
 בידי חברה ליחידה
 רב"ט מנשה אברהם

פנינה

איך עבר הזמן?
 איך חלפו שנים?
 עשרים שנה כמו רוח היו
 עשרים שנה של צרות ומכאובים
 שבעה חודשים נשאה אתכן אמא בבטן
 שבעה חודשים סבלה מכאובים
 עד רב הכאב מנשא.
 וכשאמא ילדתך ככף יד היה גודלך.
 והנה צמחת ופרחת גדלת ושיגשגת.
 אהבת את כולם, ונאהבת על כולם
 ביופיך הקסמת כל רואה.
 שערך ארוך, שחור כפחם, גולש כעדר על ההרים.
 עיניך כשני יהלומים, כשני כוכבים זורחים.
 שנים רבות הלכת וגדלת עד בא היום,
 היום בו נגזלת. נקטפת כמו פרח רך אשר פקח עיניו לחמה.
 כפרי בוסר נשלת מהעץ.
 ובלכתך לקחת גם את ליבנו, מה שווים חיינו כעת?
 איך נוכל להמשיך וללכת?
 ואת בלכתך ציוית לנו את החיים.

פנינה

אל קבר ישראל הובאת
 כשאת כה צעירה
 את חיך סיימת
 בדרך לא גמורה
 מאתנו הלכת
 ונפרדת לנצח.
 האם זה נכון
 שאלינו לא תחזרי?
 זכרך חרות על לוח ליבנו
 זכר בחורה צעירה
 שהשאירה משפחה
 שבורה ושכולה.
 אנו אינינו מאמינים
 שהלכת מבלי שוב
 מה שווים חיי האדם?
 נולדים בשמחה, ומתים בצער
 נולדת תינוקת קטנה וחייכנית
 וכעת את בת 20 שנה
 הלכת והשארת שארי
 בשר מבשרך ומדמך.
 אחותך תאומתך מירי
 שתבדל לחיים ארוכים
 את קיום זכרך
 תשמור היא לעולמי עד.
 דמותך תרחף למולנו
 כל עוד נשמה באפינו
 על כל צעד ושעל שלנו
 נזכור אותך פנינה יקרה.

ת. נ. צ. ב. ה.

מנוחתך עדן. יהי זכרך ברוך!!

רותי בן-עמי

כאב — למה הוא דומה?
לתולעת המכרסמת בעץ
מכרסמת עד כדי מותה
או עד התפוררות העץ

שושנה

שנאתי יותר מכל
את הבקר.
שנאתי את
היקיצה המהירה,
הכאב המתעורר
ביום נוסף של אמת-כאובה.

שושנה

שיר, דממה, זעקה
כולם — אחד המה —
לבבו של אדם.

שושנה

הציץ בי השבוי מעל דפי העתון
הציץ, ובעיניו התהייה
שמחים הם — את אינך
מדוע?

הן תשמחי בבן השב לביתו?
שמחה אני נערי המצולם
אך עדיין מחפשת
"מחפשת"? ...

כן, שער שחור וכבד של נערה
צעירה — פנים חיוורות
את אחותי, האם ראית?

בטוחה הייתי שתסור לראותכם
את השבים, ציפתה לזה
מדוע אינה כאן??

הבטיחה אחותי — ולא באה ...
אהה, מוזר נערי המגולח
אך שכחתי —

ואחותי אינה יותר — חדלה מהיות.
שמחה אני בשובך —

אך בלבי — תרה אני עדיין
תמחה אולי אמצא את אחותי?

שושנה

כנינה זל ומשפחתה



פנינה אחותי-תאומתי ז"ל

תמיד אומרים "תשעה ירחי לידה" ואילו עלינו נאמר "שבעה ירחי לידה". אמא ילדה אותנו בחודש השביעי. שני פגים, קטנות כל כך, יחד שקלנו 3 ק"ג, כמשקל תינוק אחד.

גדלנו יחד עשרים שנה — שהיו כולן כיום בהיר אחד עד היום המר והנמהר — 8.11.1973 — בו נעלמת לפתע מן העולם. מדוע דווקא את, פנינה? הרי נולדנו יחד. במה שונה אני ממך? הרי לשתינו אותה נשמה! מה נותר לי עתה? רק חצי נשמה. את החצי הנותר לקחת את, אחותי היקרה.

פנינה, האמיני לי כי עד היום אין אני מסוגלת להאמין שלא תחזרי עוד הביתה מהצבא, שלא תפתחי את הדלת ותפסעי בתוך הבית. לא! זה לא יתכן. אולי זו סתם מתיחה? די עמדנו בנסיון. אנא, חזרי אלינו.

תמיד נזכור אותך, פנינת-החן. ילדה ראשונה שתולד במשפחתנו תשא בגאווה את שמך — ופנינות-חן רבות כמודך תשתובבנה בעולם — והן תהיינה השליחות שלך.

פנינה, אף פעם לא זכית לראות את שמך כתוב באותיות "קידוש לבנה" — אך אנו ראינו — ראינו ובכינו, וכל מי שראה זאת בכה, כי כולם יודעים עד כמה נהדרת היית. פנינה, תהא מנוחתך עדן, ונשמתך הזכה והצעירה תראה אך בטוב.

אחותי-תאומתי מירי

פנינה פקידת האפסנאות שלנו

פנינה היתה בעלת תכונות רב-גוניות. תמיד יכולת לראות חיך של רצון שפוך על פניה הנאות ולעיתים היו נראות פניה כמתירות סוד, עד שהיית חושב כי הבחורה הזאת מסתורית היא. אבל לא כך היו פני הדברים. מי שהכיר את פנינה מקרוב ידע כי את בעיותיה שלה לא היתה מספרת לאיש, רק היא לבדה היתה מתמודדת אתם. לא היתה משתפת כל אדם קרוב אליה בצרתה. אולם בהיותה מאושרת ידעה לחלק את אושרה עם הסובבים אותה.

הכרתי אותה עוד כשהיתה יחד איתי בגדוד [REDACTED] כבר שם היתה הבחורה ב"ה' הידיעה. בחורה שכולם רצו בטובתה והוקירו אותה. בגדוד שלנו היתה פקידת האפסנאות. לעולם לא אשכח את מראה פניה. תמיד היו נאות ומחייכות. ובשעה שהיתה רוכנת על מכונת הכתיבה שלה ידעה לעשות את עבודתה בנאמנות ובמסירות. במלחמת יום הכיפורים העמיסה פגזים כחייל. אני בטוח, שאיש לא ישכח זאת. אנו מרכינים ראש ומתיחדים עם זכרה.

לא במהרה תשכח דמות זאת מלבנו. תהא נשמתה צרורה בצרור החיים.

יהושע דרורי

=====